

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 9 grudnia 2015 roku

Powódka E. P. (1) pozwem z dnia 19 lutego 2014 roku wniosła uznanie dokonanego przez pozwanego (...) S.A. w W. wypowiedzenia umowy o pracę za bezzasadne.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego (k. 55 – 61).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka E. P. (2) pracowała w pozwanym (...) S.A. w W. w okresie od 1 grudnia 2008 roku do 31 maja 2014 roku, w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku starszego specjalisty do spraw roszczeń w Departamencie (...).

Do obowiązków powódki należało rozpatrywanie roszczeń klientów pozwanego; podejmowanie decyzji o wypłacie świadczeń, w tym autoryzacja pism decyzyjnych i poleceń wypłat w zakresie limitów adekwatnych do zajmowanego stanowiska, autoryzacja korespondencji kierowanej do Policji, prokuratur, sądów itp.; samodzielne podejmowanie decyzji odmawiających świadczeń; samodzielne zatwierdzanie decyzji odwoławczych; przygotowywanie i wysyłanie uzgodnionych raportów.

Bezpośrednią przełożoną powódki była A. M. (1) (dyrektor Departamentu (...)), przełożonymi powódki były także E. S. (1) w zakresie roszczeń i I. B. w zakresie raportowania. Zastępcą dyrektora Departamentu (...) był M. G..

Powódka, na podstawie upoważnienia obowiązującego w roku 2013 i kolejnego obowiązującego w roku 2014 (powódka otrzymała je w dniu 2 stycznia 2014 r.), mogła wykonywać m.in. samodzielnie zatwierdzać decyzje odmawiające wypłaty świadczeń, samodzielnie zatwierdzać decyzje dotyczące odwołań podtrzymujących wcześniejsze decyzje pozwanego.

6 czerwca 2013 roku A. M. (2) przesłała podległym sobie pracownikom (także powódce) e-maila dotyczącymi organizacji pracy w departamencie. Poleciała w nim m.in., że w sprawy odwołań klientów od wydanych już decyzji i podtrzymanie decyzji miały być podpisywane przez M. G., a nie pracownika, który wydał decyzję od której klient się odwołał.

W drugiej połowie czerwca 2013 roku powódka złożyła wniosek o urlop wypoczynkowy na dzień 16 sierpnia 2013 roku. E. S. (2) (kierownik sekcji indywidualnej) nie wyraziła zgody na udzielenie urlopu wypoczynkowego, z uwagi na planowany urlop trzech innych pracowników sekcji. W tej sprawie odbyło się dodatkowo spotkanie, na którym tę kwestię wyjaśniono.

W dniu 15 sierpnia 2013 roku, z uwagi na dzień wolny od pracy powódka przebywała poza W.. Nie wróciła do W. w dniu 16 sierpnia 2013 roku, przed godziną 8.00 dzwoniła do swoich przełożonych nikt nie odbierał. Ostatecznie około 9.00 powódka skontaktował się z M. G., prosząc go o udzielenie urlopu na żądanie. Przełożony powódki nie wyraził zgody na urlop. Powódka nie stawiała się do pracy w dniu 16 sierpnia 2013 roku.

W dniu 20 sierpnia 2013 roku na powódkę pozwany nałożył karę upomnienia. Powódka nie odwołała się do sądu.

W dniu 2 stycznia 2014 roku powódka przesłała do podpisu M. G. decyzję o podtrzymaniu wcześniejszej decyzji, mimo odwołaniem się klienta.

Do początków lutego 2014 wszyscy pracownicy stosowali departamentu (...) się do tych zaleceń wskazanych przez A. M. (3) w e-maili z czerwca 2013 r., powódka także. W pierwszych dniach lutego 2014 I. B., odpowiedzialna za raporty i kontrole w departamencie, znalazła sprawę, w której pismo kierowane do klienta, będące odpowiedzią na jego reklamację, podtrzymujące stanowisko pozwanego, zostało podpisane przez powódkę. I. B. zgłosiła ten fakt A.

M. (3) i S. E. S. (2) w e-mailu z 4 lutego 2014 roku poleciła powódce przygotować projekt decyzji (sprawa nr 180977) i przekazania jej M.G. w celu podpisania. Wskazała, że wytyczne w tej sprawie nie zostały zmienione, a cała sprawa zostanie omówiona na spotkaniu czwartkowym. Kolejnego dnia I. B. stwierdziła taki sam przypadek. A. M. (3), E. S. (2) i M. G. zdecydowali, że konieczna jest rozmowa z powódką.

E-mailem z 5 lutego 2014 roku powódka zwróciła się do A. K. (1) o spotkanie w kwestii jej umocowania do samodzielnego podpisywania decyzji podtrzymujących wcześniejsze decyzje.

6 lutego 2014 roku A. M. (3) i M. G. poprosili powódkę na spotkanie i wyjaśnili kwestie związane z obiegiem dokumentów w przypadku rozpoznawania odwołań klientów od decyzji pozwanego. Przełożeni wskazali, że od czerwca 2013 roku w związku z wdrożeniem programu (...), decyzją Dyrektora Departamentu (...) każda odpowiedź do klienta podtrzymująca wcześniejsze stanowisko spółki miała podlegać weryfikacji i być podpisana przez zastępcę dyrektora departamentu. Powódka nie zgodziła się z tym stanowiskiem. Stwierdziła, że ma stosowne pełnomocnictwo. A. M. (3) powiedziała, że w tej części pełnomocnictwo zostało zmienione e-mailem z czerwca 2013. A. M. (3) poprosiła powódkę, aby te dwa pisma, które zostały znalezione przez I. B., zostały przedrukowane i podpisane nazwiskiem M. G.. Poprosiła też powódkę, aby w przyszłości wszystkie pisma były podpisywane zgodnie z jej zaleceniem z czerwca 2013. Powódka odmówiła. Powiedziała, że na kolejny dzień jest umówiona z A. K. (1) w tej samej kwestii. Spotkanie się odbyło. A. K. (1) podtrzymała decyzję A. K. (2), podając jako przykłady pisma z innych obszarów. W tych pismach, mimo pełnomocnictwa, decyzje były konsultowane z osobami zarządzającymi w departamentach. Powódka poprosiła A. K. (1), aby w przypadku jej osoby dokonała zmian w pełnomocnictwie zarządu. Po tym spotkaniu powódka wykonał polecenie przełożonych.

Powódka podpisując w lutym 2014 roku samodzielnie decyzje podtrzymujące wcześniejsze decyzje w sprawie wypłaty świadczeń klientów miała świadomość, że inni pracownicy departamentu, mimo otrzymania nowego pełnomocnictwa w roku 2014 stosują się do polecenia A. M. (3) z czerwca 2013 roku i przedstawiają takie pisma do podpisu M. G..

Z uwagi na zaistniałą sytuację przełożone powódki zdecydowały o wypowiedzeniu umowy o pracę powódce.

W dniu 14 lutego 2014 roku pozwany wypowiedział powódce umowę o pracę. W uzasadnieniu wskazał, że przyczyną tej decyzji była utrata zaufania przełożonych polegająca na odmowie wykonania polecenia służbowego niezwłocznego zastosowania się do zasad związanych z obiegiem dokumentów w sprawach podtrzymujących stanowisko pozwanego dotyczących odwołań klientów. Polecenie to zostało wydane na spotkaniu, które odbyło się w dniu 6 lutego 2014 roku, przez A. M. (2) i M. G.. Wskazano, że od czerwca 2013 roku w związku z wdrożeniem programu (...), decyzją Dyrektora Departamentu (...) każda odpowiedź do klienta podtrzymująca wcześniejsze stanowisko spółki miała podlegać weryfikacji i być podpisana przez zastępcę dyrektora departamentu. O tej decyzji powódka została poinformowana za pośrednictwem poczty elektronicznej i stosował się do poleceń przełożonego. Od lutego 2014 roku powódka samowolnie zaniechała stosowania się do tego polecenia i nie informowała o takich przypadkach przełożonych. Te okoliczności powódka potwierdziła na spotkaniu w dniu 6 lutego 2014 roku. Dodatkową przyczyną utraty zaufania była sytuacja zaistniała w lipcu 2013 roku w kwestii urlopów. Mimo, że pozwany odmówił powódce udzielenia urlopu na żądanie w dniu 16 sierpnia 2013 roku powódka nie stawiała się do pracy. Pozwany wskazał także, że kilkakrotnie przełożeni wskazywali powódce na konieczność zmiany stosunku powódki do wykonywanych obowiązków poprzez zwiększenie zaangażowania we współpracę z zespołem.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 8 590 zł.

Powyższy stan faktyczny został ustalony przez Sąd na podstawie :

dokumentów znajdujących się w aktach osobowych powódki, zeznań świadków M. J. (k. 185 - 186), M. G. (k. 204 - 205), A. M. (3) (k. 229 - 231), A. B. (k. 253 - 254) dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, zeznań powódki (k. 264-266).

Sąd dał wiarę powołanym wyżej dokumentom, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron i nie budzi wątpliwości w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Za wiarygodnych Sąd uznał także występujących w sprawie świadków i zeznania powódki. Zeznania te są wewnętrznie spójne i logiczne, korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd zważył co następuje:

Roszczenie powódki E. P. (1) nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę pierwszego z roszczeń powódki stanowi art. 45 § 1 k.p.

Powódka żądała przywrócenia jej do pracy u pozwanego, kwestionując zgodność z prawem dokonanego wypowiedzenia umowy o pracę, wskazując, że wskazane przez pracodawcę przyczyny wypowiedzenia nie są prawdziwe, natomiast strona pozwana stała na stanowisku, iż przyczyny rozwiązania stosunku pracy są prawdziwe i uzasadniają wypowiedzenie umowy o pracę.

W rozpoznawanej sprawie należy mieć na uwadze stanowisko judykatury uznające, iż zasadność wypowiedzenia przez pracodawcę umowy o pracę na czas nie określony (art. 45) powinna być oceniana w płaszczyźnie stwierdzenia, że jest to zwykły sposób rozwiązywania umowy o pracę (tak: wyrok SN z 2 października 1996 r., I PRN 69/96 (OSNAPiUS 1997, nr 10, poz. 163), a przyczyna wypowiedzenia nie musi zatem charakteryzować się znaczną wagą, nadzwyczajną doniosłością, czy też powodować szkód po stronie pracodawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 sierpnia 2007 roku, sygn. akt I PK 79/07, Monitor Prawa Pracy z 2007 roku, Nr 12, str. 651).

Nie oznacza to jednak - zgodnie z utrwalonym dorobkiem orzecznictwa i doktryny - przyzwolenia na arbitralne, dowolne i nieuzasadnione lub sprzeczne z zasadami współzycia społecznego wypowiedzenie umowy o pracę. Skuteczność wypowiedzenia zależy bowiem nie tylko od spełnienia formalnego wymagania wskazania przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie, lecz również od tego, czy wskazana przez pracodawcę przyczyna jest prawdziwa, rzeczywista i uzasadniona w rozumieniu art. 45 § 1 Kp.

Naruszeniem art. 30 § 4 k.p. jest brak wskazania przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę, ujęcie jej w sposób zbyt ogólnikowy, a także podanie innej przyczyny niż uzasadniająca rozwiązanie umowy o pracę, a więc wskazanie przyczyny "nierzeczywistej" (wyr. SN z 07.04.1999 r., I PKN 645/98, OSNAPiUS 2000/11/420; wyr. SN z 13.04.1999 r., I PKN 4/99, OSNAPiUS 2000/12/461). Naruszenie art. 30 § 4 k.p. może polegać również na nie wskazaniu w ogóle przyczyny rozwiązania umowy o pracę lub na pozornym, niewystarczająco jasnym i konkretnym jej uwidocznieniu. Kwestia dostatecznie konkretnego i zrozumiałego, dla pracownika wskazania przyczyny jest podlegającą ustaleniu okolicznością faktyczną (wyr. SN z 19.01.2000 r., I PKN 481/99, OSNAPiUS 2001/11/373).

Zważywszy na materię niniejszej sprawy, należy również mieć na uwadze, że ciężar dowodu w zakresie wykazania okoliczności wskazanych w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę spoczywa na pozwanym pracodawcy (art. 6 k.c.). Wykazując zasadność wypowiedzenia, pracodawca musi przedstawić dowody potwierdzające prawdziwość i zasadność jego przyczyny.

W przekonaniu Sądu należy traktować dokonaną przez pozwanego pracodawcę czynność jako normalny sposób rozwiązania łączącego strony stosunku pracy, gdyż pracodawca działał w ramach uprawnień przyznanych mu przez obowiązujące regulacje.

W niniejszej sprawie kwestia oceny zasadności decyzji pracodawcy jest o tyle łatwiejsza, że przedstawił on szereg danych, stanowiących wiarygodne i miarodajne źródło oceny zaistniałego stanu faktycznego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt stanu faktycznego niniejszej sprawy należy stwierdzić, że przyczyny wypowiedzenia powodowi umowy o pracę, wskazane w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę są konkretne, prawdziwe i uzasadniają decyzję pracodawcy. W niniejszej sprawie przyczynę wypowiedzenia stanowiła utrata

zaufania do powódki z uwagi na odmowę wykonania polecenia mimo rozmowy przełożonych z powódką w dniu 6 lutego 2014 roku.

W ocenie Sądu pozwany udowodnił powyższą okoliczność. Powódka tłumaczyła się tym, że z uwagi na otrzymanie w styczniu 2014 roku pełnomocnictwa nie zmieniło się ono w stosunku do tego jakie miała na rok 2013 i dlatego uznała, że sama może odpowiadać w przypadku odwołania się klientów od decyzji, które wcześniej wydała. Jednakże, przeczy temu ustalony stan faktyczny, bo mimo otrzymania nowego pełnomocnictwa w dniu 2 stycznia 2014 roku przez styczeń powódka stosowała się do polecenia A. M. (3) z czerwca 2013 roku. Dopiero w lutym zmieniła samodzielnie postępowanie. Nie zapytała nikogo innego, w tym przełożonych, tym bardziej wydaje się to dziwne, że powódka wiedziała, że inni pracownicy przedkładają do podpisu M. G. pisma w takich przypadkach.

Mimo najpierw e-maila E. S. (2) z dnia 4 lutego 2014 roku, a później rozmowy z A. M. (3) i M. G. powódka odmówiła wykonania polecenia. Powódka wykonała je dopiero po kolejnej rozmowie, z kolejnym przełożonym A. K. (1). W ocenie Sądu zaistniała sytuacja spowodowała utratę zaufania i mogła być podstawą decyzji o wypowiedzeniu umowy o pracę.

W ocenie Sądu przełożeni mogą wydawać polecenia ograniczające ogólne pełnomocnictwa pracowników (nie mogą ich natomiast bez stosownego umocowania rozszerzać). W niniejszej sytuacji jest to jak najbardziej uzasadnione. Chodziło o to, żeby w sytuacji kiedy dany pracownik rozpoznaje sprawę, jeszcze przed podpisaniem przełożony sprawdził, czy brak jest podstaw do zmiany decyzji na skutek odwołania klienta.

W ocenie Sądu druga z podanych przyczyn (dotycząca nie przyjścia powódki do pracy w dniu 16 sierpnia 2013 r.) nie może stanowić przyczyny wypowiedzenia, albowiem pozwanym po naruszeniu przez powódkę swoich obowiązków ukarał ją jedynie karą upomnienia i nie podjął decyzji o rozwiązaniu umowy o pracę. Ta okoliczność, w ocenie Sądu nie może być przyczyną uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę dopiero 6 miesięcy później skoro powódka świadczyła pracę i pozwany mógł już wcześniej wypowiedzieć umowę o pracę. Skoro tego nie uczynił zaakceptował fakt, że wystarczającym środkiem będzie kara porządkowa.

W tym miejscu zasadnym będzie przytoczenie stanowiska Sądu Najwyższego. „Dla przyjęcia, że wypowiedzenie było dokonane na podstawie przyczyn rzeczywistych i uzasadnionych wystarczyło, by choć jedna ze wskazanych przez pracodawcę przesłanek utraty zaufania okazała się prawdziwa.” (uzasadnienie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2005 r., sygn. akt II PK 171/2004, publik. OSNP 2005/19 poz. 303). W niniejszej sprawie, jak to wskazano wyżej pozwany udowodnił, że powódka nie zastosowała się do polecenia przełożonych z czerwca 2013 roku powtórnego na spotkaniu w dniu 6 lutego 2014 r.

W tym stanie rzeczy, w oparciu o art. 45 kodeksu pracy Sąd orzekł jak w sentencji.

Sąd na podstawie art. 98 kpc w zw. z §6 w zw. z § 11 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu obciążył powódkę obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionego przez pozwanego.

SSR Rafał Młyński

Z: (...).